

TESSA DARE

ΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ ΜΙΑΣ ΔΟΥΚΙΣΣΑΣ

μετάφραση
Νέλλα Γιατράκου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ELXIS

Ζυνάντωση

«*A*ν σε φιλούσα και το εννοούσα, θα είχες λόγο να ανησυχείς, δεσποινίς Σιμς».

«Αλήθεια;»

Την πλησίασε αργά, η φωνή του ακούστηκε σιγανή και ψυχρή. «Ναι. Ένα φιλί θα προκαλούσε αναταραχή βαθιά μέσα σου. Θα σε κρατούσε ξύπνια όλη νύχτα. Θα σε αναστάτωναν και θα σε βασάνιζαν τα...» Έκανε μια παύση. «Πεταρίσματα».

Ανασήκωσε τα φρύδια της και ένα πονηρό λακκάκι σχηματίστηκε στο μάγουλό της. «Τα πεταρίσματα;»

«Ναι», είπε με σιγουριά. «Τα πεταρίσματα».

Κατέπνιξε ένα γέλιο.

Θεέ μου. Δεν ήταν δυνατόν να συμβαίνει αυτό. Δεν μπορεί να έκανε στα αλήθεια αυτή τη συζήτηση. Τα πεταρίσματα; Ήταν μια ανόητη, βλακώδης λέξη, αλλά την είχε πει. Δεν μπορούσε να υποχωρήσει. Εκείνος ήταν ο δούκας σε αυτό το δωμάτιο, θύμιζε στον εαυτό του. Και εκείνη απλώς μια υπηρέτρια. Ήταν ώρα να το θυμηθούν και οι δύο.

Μόνο που δεν ήταν απλώς μια υπηρέτρια. Ήταν μια υπηρέτρια με φιλοδοξίες, μυαλό για επιχειρήσεις, εξαιρετικά καλό γούστο στην ποίηση... και προκλητικές καμπύλες που τα χέρια του ήθελαν σαν τρελά να εξερευνήσουν.

*Για τους απανταχού βιβλιοθηκάρειους και
βιβλιοπώλες που συγκεντρώνουν βιβλία και
δημιουργούν καταφύγια για τις ευαίσθητες ψυχές.*

Κεφάλαιο 1

Ο Γκριφ άνοιξε το ένα του βλέφαρο. Ένας οξύς πόνος του επιβεβαίωσε ότι είχε κάνει μεγάλο λάθος. Έκλεισε πάλι το μάτι του και το κάλυψε με την παλάμη του βογκώντας.

Κάτι είχε πάει πολύ στραβά.

Έπρεπε να κάνει ένα μπάνιο, ίσως έπρεπε να κάνει εμετό. Επιχείρησε να ανακαλέσει τα γεγονότα της προηγούμενης βραδιάς, αλλά τον κυρίευσε πάλι ο πόνος.

Προσπάθησε να αγνοήσει το χτύπημα στα μηνίγγια του και να συγκεντρωθεί στη χνουδωτή, πολυτελή επιφάνεια κάτω από την πλάτη του. Δεν ήταν το κρεβάτι του. Ίσως να μην ήταν καν κρεβάτι. Έφταιγε η ναυτία ή πραγματικά κουνιόταν αυτό το αναθεματισμένο πράγμα;

«Γκριφ». Η φωνή έφτασε στα αφτιά του μέσα από μια θολή ομίχλη. Ήταν σιγανή αλλά αναμφίβολα γυναικεία.

Για όνομα του Θεού, Χάλφορντ. Την επόμενη φορά που θα κοιμηθείς με μια γυναίκα μετά από αποχή ενός μήνα φρόντισε τουλάχιστον να μείνεις ξεμέθυστος για να το θυμάσαι.

Έβρισε τον εαυτό του για την ανοησία του. Η επική διάρκεια της αποχής ήταν αναμφισβήτητα ο λόγος που τον είχε βάλει σε

πειρασμό η... όποια και αν ήταν. Δεν θυμόταν ούτε όνομα ούτε πρόσωπο. Είχε απλώς μια απροσδιόριστη αίσθηση μιας γυναικείας παρουσίας εκεί κοντά. Εισέπνευσε βαθιά και μύρισε ένα ακαθόριστο, ακριβό άρωμα.

Ανάθεμα. Σίγουρα θα χρειαζόταν κοσμήματα για να ξεφύγει από όλο αυτό.

Κάτι αμβλύ και μυτερό τον σκούντησε στα πλευρά. «Εύπνα».

Την ήξερε αυτή τη φωνή; Κρατώντας το ένα χέρι πάνω στα μάτια του, άρχισε να ψάχνει με το άλλο. Έλπασε μια φούστα από βαρύ μεταξωτό ύφασμα και κατεβαίνοντας πιο χαμηλά έφτασε σε έναν καλτσοφορεμένο αστράγαλο. Αναστενάζοντας απολογητικά τον έτριψε με τον αντίχειρά του.

Μια εξοργισμένη γυναικεία στριγκλιά του τρύπησε τα αφτιά. Κάτι σκληρό τον χτύπησε με δύναμη. Τώρα το κεφάλι του δεν γύριζε μόνο, κουδούνιζε κιόλας.

«Γκρίφιν Έλιοτ Γιορκ. Σοβαρά;»

Ανάθεμα.

Ξεχνώντας τον πονοκέφαλο και το διαπεραστικό φως της μέρας, πετάχτηκε όρθιος και χτύπησε πάλι το κεφάλι του, αυτή τη φορά στο χαμηλό ταβάνι. Ανοιγόκλεισε τα μάτια του και επιβεβαίωσε την αδιανόητη αλήθεια. Δεν βρισκόταν στο κρεβάτι του –ή σε κάποιο άλλο κρεβάτι–, αλλά μέσα στην άμαξα. Και η γυναίκα με τις δύο σειρές ρουμπίνια στον λαιμό της και τα κομψά χτενισμένα γκριζα μαλλιά που καθόταν απέναντί του του ήταν πολύ οικεία.

Κοιτάχτηκαν έντρομοι.

«Μητέρα;»

Τον χτύπησε πάλι με το κλειστό της παρασόλι. «Εύπνα».

«Εύπνησα, ξύπνησα». Την είδε να ετοιμάζεται για ένα ακόμα χτύπημα και σήκωσε τα χέρια του παραδομένος. «Για όνομα του Θεού! Μπορεί να μην ξανακοιμηθώ ποτέ ξανά».

Παρόλο που ο αέρας μέσα στην άμαξα ήταν καυτός, εκείνος

έτρεμε. Σίγουρα χρειαζόταν ένα μπάνιο. Κοίταξε έξω από το παράθυρο και είδε μόνο ατέλειωτες πράσινες εκτάσεις και τις σκιές που έριχναν πάνω τους τα σύννεφα. Η σκιά της άμαξας ήταν μικρή, πράγμα που σήμαινε ότι ήταν μεσημέρι.

«Πού στον διάβολο είμαστε; Και γιατί;»

Προσπάθησε να συνδυάσει τις αναμνήσεις της προηγούμενης βραδιάς. Δεν ήταν η πρώτη φορά που ξυπνούσε σε άγνωστο περιβάλλον, με το κεφάλι του να κουδουνίζει και το στομάχι του να ανακατεύεται... αλλά ήταν η πρώτη φορά εδώ και αρκετό καιρό. Νόμιζε ότι είχε αφήσει πίσω του τις κραιπάλες. Τι είχε συμβεί λοιπόν;

Στο δείπνο δεν είχε πει περισσότερο κρασί από όσο συνήθως. Όμως μέχρι να φτάσουν στο ψάρι είχε αρχίσει να βλέπει τα λουλούδια σχέδια στο πιάτο να χορεύουν.

Και μετά από αυτό δεν θυμόταν... τίποτα.

Ανάθεμα. Τον είχαν ναρκώσει.

Τον είχαν απαγάγει.

Σε εγρήγορση πια, πετάχτηκε και πάτησε τις μπότες του στο ξύλινο δάπεδο της άμαξας.

Όποιοι και αν ήταν οι απαγωγείς του, έπρεπε να υποθέσει ότι ήταν οπλισμένοι. Δεν είχε πάνω του ούτε μαχαίρι ούτε όπλο – όμως είχε έτοιμες γροθιές, καλά αντανakλαστικά και ένα μυαλό που καθάρισε γρήγορα. Αν ήταν μόνος του, θα είχε καλές πιθανότητες να γλιτώσει. Όμως αυτοί οι μπάσταρδοι είχαν απαγάγει και τη μητέρα του.

«Μην ανησυχείς», της είπε.

«Ω, δεν θα το έκανα ποτέ. Είναι κακό για το δέρμα». Άγγιξε τις δυο σειρές ρουμπίνια στον λαιμό της.

Τα ρουμπίνια τον έκαναν να σταματήσει.

Ποιος ανίκανος απαγωγέας θα χρησιμοποίησε την οικογενειακή άμαξα και θα άφηνε το θύμα του να φοράει κοσμήματα αξίας αρκετών χιλιάδων λιρών;

Διάολε.

«Εσύ;»

«Χμ;» Η μητέρα του σήκωσε τα φρύδια της όλο αθωότητα.

«Εσύ το έκανες αυτό. Έριξες κάτι στο κρασί μου στο δείπνο και με έχωσες στην άμαξα». Πέρασε το χέρι του μέσα από τα μαλλιά του. «Μα τω Θεώ, δεν μπορώ να το πιστέψω».

Κοίταξε έξω από το παράθυρο ανασηκώνοντας τους ώμους της. Ή μάλλον έκανε την αριστοκρατική εκδοχή του ανασηκώματος των ώμων – μια κίνηση που δεν είχε κάτι τόσο κοινό ή χονδροειδές, όπως η σύσπαση των μυών των ώμων, έμοιαζε περισσότερο με μια απλή κλίση του κεφαλιού. «Δεν θα ερχόσουν αν σ' το ζητούσα».

Απίστευτο.

Ο Γκριφ έκλεισε τα μάτια του. Κάτι τέτοιες ώρες έπρεπε να θυμίζει στον εαυτό του ότι ένας άντρας έχει μόνο μια μητέρα και η μητέρα του είχε μόνο έναν γιο και τον είχε κουβαλήσει μέσα στη μήτρα της και είχε υποφέρει στη γέννα κ.λπ. κ.λπ. Όμως αυτή τη στιγμή δεν ήθελε να σκέφτεται τη μήτρα της – όχι όταν κατέβαλε τόσο μεγάλη προσπάθεια για να ξεχάσει ότι διέθετε αστραγάλους.

«Πού είμαστε;» ρώτησε.

«Στο Σάσεξ».

Σάσεξ. Μία από τις λίγες επαρχίες της Αγγλίας όπου δεν είχαν καθόλου περιουσία. «Και ποιος είναι ο σκοπός αυτού του βιαστικού ταξιδιού;»

Ένα ανεπαισθητο χαμόγελο σχηματίστηκε στα χείλη της. «Θα συναντήσουμε τη μελλοντική σου σύζυγο».

Την κοίταξε αποσβολωμένος. Πέρασαν αρκετά δευτερόλεπτα μέχρι να μπορέσει να μιλήσει με συνοχή.

«Είσαι μια δολοπλόκος, σατανική γυναίκα με πολύ χρόνο στη διάθεσή της».

«Και εσύ είσαι ο όγδοος δούκας του Χάλφορντ», του

απάντησε. «Ξέρω ότι αυτό δεν σημαίνει πολλά για εσένα. Το ρεζιλίκι στην Οξφόρδη, ο τζόγος, οι ατελείωτες κραιπάλες... Είσαι αποφασισμένος να περάσεις στην ιστορία ως μια ατυχής στιγμή στην εξέχουσα ιστορία των Χάλφορντ. Τουλάχιστον δημιούργησε την επόμενη γενιά όσο μπορώ ακόμα να τη διαπαιδαγωγήσω. Έχεις υποχρέωση να...»

«Να διαγωνίσω το γένος». Έκλεισε τα μάτια του και πίεσε τη βάση της μύτης του. «Μου το έχεις πει. Πάρα πολλές φορές».

«Θα κλείσεις τα τριάντα πέντε, Γκρίφι».

«Πράγμα που σημαίνει ότι είμαι πολύ μεγάλος για να με αποκαλείς *Γκρίφι*».

«Και κυρίως εγώ είμαι πενήντα οκτώ. Πρέπει να αποκτήσω εγγόνια πριν αρχίσω να παρακμάζω. Δεν είναι σωστό για μια οικογένεια να έχει συγχρόνως δυο γενιές που να τους τρέχουν τα σάλια».

«Πριν αρχίσεις να παρακμάζεις;» Γέλασε. «Πες μου, μητέρα, πώς μπορώ να επισπεύσω αυτή την ευτυχή διαδικασία; Εννοώ, εκτός από μια γερή σπρωξιά».

Σήκωσε τα φρύδια της γελώντας. «Αν τολμάς, δοκίμασέ το».

Ο Γκριφ αναστέναξε. Η μητέρα του ήταν... η μητέρα του. Δεν υπήρχε άλλη γυναίκα σαν αυτή σε ολόκληρη την Αγγλία και ο υπόλοιπος κόσμος θα έπρεπε να παρακαλάει ο Θεός να έσπασε το καλούπι. Σαν τα κοσμήματα που τόσο πολύ της άρεσε να φοράει, η Τζούντιθ Γιορκ ήταν εκλεπτυσμένη εξωτερικά, αλλά μέσα της έκαιγε μια φωτιά.

Το μεγαλύτερο μέρος του χρόνου ζούσαν εντελώς ανεξάρτητα. Μοιράζονταν το ίδιο σπίτι μόνο τους λίγους μήνες που διαρκούσε η σεζόν του Λονδίνου. Προφανώς ακόμα κι αυτό ήταν πάρα πολύ.

«Ήμουν υπομονετική», του είπε. «Τώρα είμαι απελπισμένη. Πρέπει να παντρευτείς, και μάλιστα σύντομα. Προσπάθησα να βρω τις πιο επιτυχημένες νεαρές καλλονές της Αγγλίας για να σε

δελεάσω. Και τις βρήκα, αλλά εσύ τις αγνόησες. Τελικά συνειδητοποίησα ότι η λύση δεν είναι η ποιότητα, αλλά η ποσότητα».

«Η ποσότητα; Μήπως με πηγαίνεις σε κάποιο φιλελεύθερο ουτοπικό κοινόβιο όπου οι άντρες μπορούν να έχουν όσες συζύγους θέλουν;»

«Μη λες γελοιότητες».

«Απλώς ήλπιζα».

Κρέμασε το κάτω της χείλος κάνοντας έναν λεπτεπίλεπτο μορφασμό. «Είσαι φριχτός».

«Σ' ευχαριστώ. Το προσπαθώ πολύ».

«Κάτι για το οποίο λυπάμαι συχνά. Μακάρι να κατέβαλες την ίδια προσπάθεια και για... όλα τα άλλα».

Ο Γκριφ έκλεισε τα μάτια του. Αν υπήρχε μια συζήτηση πιο κουραστική και βαρετή από το «Πότε θα παντρευτείς;», ήταν το «Είσαι μια τεράστια απογοήτευση». Μόνο σε αυτή την οικογένεια μπορούσε να θεωρηθεί «απογοήτευση» η επιτυχής επίβλεψη μιας τεράστιας περιουσίας, έξι υποστατικών, αρκετών εκατοντάδων εργαζομένων και χιλιάδων αγροτών. Για τις περισσότερες οικογένειες θα ήταν εντυπωσιακό. Όμως για την οικογένεια Χάλφορντ δεν ήταν αρκετό. Εκτός και αν ένα μέλος της έκανε συνταγματικές τροποποιήσεις ή ανακάλυπτε έναν νέο εμπορικό δρόμο για την Παταγονία, δεν μπορούσε να ικανοποιήσει τις προσδοκίες.

Κοίταξε πάλι έξω από το παράθυρο. Έμπαιναν σε κάποιου είδους χωριό. Άνοιξε το τζάμι και ανακάλυψε ότι μπορούσε να μυρίσει τη θάλασσα. Την αλμύρα και τη φρεσκάδα της θάλασσας αναμειγμένη με τα αρώματα της εξοχής.

«Είναι ένα όμορφο μέρος», είπε η μητέρα του. «Πολύ προσεγμένο και ήσυχο. Καταλαβαίνω γιατί είναι τόσο αγαπητό στις νεαρές κυρίες».

Η άμαξα σταμάτησε στο κέντρο του χωριού, κοντά σε ένα μικρό πάρκο στη μέση του οποίου υπήρχε μια μεσαιωνική εκκλησία.

Έβγαλε το κεφάλι του από το παράθυρο και κοίταξε προς όλες τις κατευθύνσεις. Αυτό το μέρος ήταν πολύ μικρό για να είναι το Μπράιτον ή...

«Για μισό λεπτό». Μια δυσσιώνη υποψία πέρασε από το μυαλό του.

Σίγουρα δεν τον είχε...

Δεν ήταν δυνατόν.

Ένας υπηρέτης με λιβρέα άνοιξε την πόρτα της άμαξας.

«Καλημέρα σας, εξοχότατοι. Φτάσαμε στο Σπιντλ Κόουβ».

«Ανάθεμα».

Η Πολίν δεν είχε ρίξει ούτε μια ματιά στην πολυτελή άμαξα που διέσχιζε τον δρόμο. Πολλές τέτοιες άμαξες είχαν κάνει το ίδιο φέρνοντας τον έναν ή τον άλλο επισκέπτη στο χωριό. Έλεγαν ότι οι διακοπές στο Σπιντλ Κόουβ μπορούσαν να θεραπεύσουν τις καλοαναθρεμμένες νεαρές κυρίες από κάθε είδους ανασφάλεια.

Όμως η Πολίν δεν ήταν μια καλοαναθρεμμένη νεαρή κυρία και τα προβλήματά της ήταν πιο πρακτικά. Όπως το ότι είχε μόλις πατήσει μέσα σε μια λακούβα και είχε λερώσει το στρίφωμά της με λάσπη. Και ότι η αδελφή της ήταν έτοιμη να βάλει τα κλάματα για δεύτερη φορά μέσα σε ένα πρωινό.

«Η λίστα», είπε η Ντανιέλα. «Δεν είναι εδώ».

Ανάθεμα. Η Πολίν ήξερε ότι δεν προλάβαιναν να επιστρέψουν στο αγρόκτημα. Σε λίγα λεπτά έπρεπε να βρίσκεται στο καπηλειό. Ήταν Σάββατο – η εβδομαδιαία συγκέντρωση των κυριών του Σπιντλ Κόουβ και η πιο γεμάτη μέρα για τον Ταύρο και τον Ανθό. Ο κύριος Φόσμπερι ήταν δίκαιος εργοδότης, αλλά κρατούσε χρήματα από τον μισθό για τις αργοπορίες. Και ο πατέρας θα το πρόσεχε.

Η Ντανιέλα έφαχνε φρενιασμένα στις τσέπες της. Τα μάτια της γέμισαν δάκρυα. «Δεν είναι εδώ. Δεν είναι εδώ».

«Δεν πειράζει. Τη θυμάμαι». Η Πολίν άρχισε να απαριθμεί τα αντικείμενα στη λίστα ενώ τίναζε τις λάσπες από τη φούστα της. «Σταφίδες, μάλλινο νήμα, λίγο σφουγγάρι. Α, και αλουνίτη σε σκόνη. Τον χρειάζεται η μητέρα για τα τουρσιά».

Μπήκαν στο κατάστημα γενικού εμπορίου που ήταν γεμάτο κόσμο. Όσο οι επισκέπτριες είχαν την εβδομαδιαία τους συνάντηση, οι κάτοικοι του χωριού έκαναν τα ψώνια τους. Χωρικοί όπως η κυρία Γουίτλκομπ, μια λεπτεπίλεπτη ηλικιωμένη χήρα που έβγαινε από το ετοιμόρροπο αγροτόσπιτό της μία φορά την εβδομάδα για να εφοδιαστεί με ζαχαρωτά και «φαρμακευτικό» κρασί. Βλέποντάς τες να μπαίνουν στο κατάστημα, η γυναίκα ρουθούνησε υπερβολικά.

Το μόνο που μπόρεσε να δει η Πολίν πίσω από τον πάγκο ήταν μερικές τούφες ξανθά μαλλιά. Η Σάλι Μπράιτ εξυπηρετούσε τους πελάτες και ο Ρούφος, ο μικρός της αδελφός, πηγαινοερχόταν τρέχοντας στην αποθήκη.

Ευτυχώς οι αδελφές Σιμς είχαν φιλικές σχέσεις με την οικογένεια Μπράιτ. Δεν θα περίμεναν για να εξυπηρετηθούν.

«Άφησε τα αβγά», είπε η Πολίν στην αδελφή της. «Θα φέρω το σφουγγάρι και το νήμα από την αποθήκη. Εσύ φέρε τις σταφίδες και τον αλουνίτη. Δύο μεζούρες σταφίδες και μία αλουνίτη».

Η Ντανιέλα ακούμπησε προσεκτικά στον πάγκο το καλάθι με τα αβγά με τα καφετιά στίγματα και κατευθύνθηκε σε μια σειρά δοχεία. Τα χείλη της κινούνταν καθώς προσπαθούσε να βρει εκείνο που έγραφε ΣΤΑΦΙΔΕΣ. Το μέτωπό της είχε ζαρώσει από την αυτοσυγκέντρωση καθώς έριχνε το περιεχόμενο σε ένα χωνί από καφέ χαρτί.

Όταν είδε ότι η αδελφή της τα κατάφερε, η Πολίν πήγε να πάρει ό,τι χρειαζόταν από την αποθήκη. Όταν επέστρεψε, η Ντανιέλα την περίμενε με τα ψώνια στο χέρι.

«Έβαλες πολύ αλουνίτη», είπε η Πολίν επιθεωρώντας τα. «Έπρεπε να βάλεις μόνο μια μεζούρα».

«Οχι, όχι».

«Δεν πειράζει», της είπε ήρεμα. «Διορθώνεται εύκολα. Απλώς βάλε πίσω την επιπλέον ποσότητα».

Ήλπιζε ότι η αδελφή της δεν είχε προσέξει τον περιφρονητικό μορφασμό της κυρίας Γουίτλκομπ.

«Δεν ξέρω αν θα πρέπει να συνεχίσω να ψωνίζω σε αυτό το κατάστημα», είπε η ηλικιωμένη γυναίκα. «Επιτρέπει σε βλάκες να μπαίνουν πίσω από τον πάγκο».

Η Σάλι Μπράιτ της χαμογέλασε. «Απλώς ενημερώστε μας πότε να σταματήσουμε να φέρνουμε το λάβδανό σας, κυρία Γουίτλκομπ».

«Είναι ιατρικό τονωτικό».

«Και βέβαια είναι», είπε η Σάλι ξερά.

Η Πολίν πήγε στο τεφτέρι για να καταγράψει τις αγορές τους. Απολάμβανε μυστικά αυτό το μέρος των αγορών. Γυρνούσε αργά τις σελίδες και διάβαζε τις σημειώσεις και τους λογαριασμούς της Σάλι.

Κάποια μέρα θα είχε το δικό της κατάστημα και θα έκανε τους δικούς της λογαριασμούς. Ήταν ένα όνειρο που δεν είχε μοιραστεί με κανέναν – ούτε με την καλύτερή της φίλη. Μια υπόσχεση που επαναλάμβανε στον εαυτό της όταν ένιωθε αβάσταχτη τη δουλειά στο αγρόκτημα και το καπηλειό.

Κάποια μέρα.

Βρήκε τη σωστή σελίδα. Αφού αφαιρούσε τα χρήματα για τα αβγά που είχαν φέρει, έμενε να πληρώσουν μόνο έξι πένες. Ωραία.

Μπανγκ!

Σήκωσε το κεφάλι της ξαφνιασμένη.

«Για όνομα του Θεού, κοπέλα μου, τι στο καλό κάνεις;» η κυρία Γουίτλκομπ χτύπησε πάλι το χέρι της στον πάγκο.

«B... βάζω πίσω τον αλουνίτη», ψέλλισε η Ντανιέλα.

«Αυτός δεν είναι αλουνίτης», επανέλαβε η ηλικιωμένη γυναίκα μμμούμενη τη βαριά άρθρωση της Ντανιέλα. «Είναι ζάχαρη».

Θεέ μου. Η Πολίν μόρφασε. Ήξερε ότι έπρεπε να το είχε κάνει μόνη της. Όμως ήθελε τόσο πολύ να δείξει η Ντανιέλα σε αυτή τη μέγαιρα ότι μπορούσε να τα καταφέρει.

Τώρα η γριά μέγαιρα γελούσε χαιρέκακα.

Η Ντανιέλα μπερδεμένη χαμογέλασε και προσπάθησε να γελάσει και εκείνη.

Η καρδιά της Πολίν ράγισε. Είχαν μόνο έναν χρόνο διαφορά στην ηλικία, αλλά πολλά στις διανοητικές ικανότητες. Ήταν αρκετά τα πράγματα που δυσκόλευαν την Ντανιέλα – όπως το να προφέρει λέξεις που τελείωναν σε σύμφωνο και να κάνει αφαίρεση με αριθμούς μεγαλύτερους του δέκα. Όμως, ευτυχώς για την οικογένεια του Άμος Σιμς, αυτό που δεν αντιλαμβανόταν καθόλου ήταν η μοχθηρία.

«Όχι στη λευκή ζάχαρη», βόγκηξε ο Ρούφους Μπράιτ.

Η Σάλι τον χτύπησε στο αφτί.

«Μόλις τη γέμισα», είπε απολογητικά τρίβοντας το πλάι του κεφαλιού του. «Το δοχείο ήταν σχεδόν γεμάτο».

«Είναι εντελώς άχρηστη τώρα», είπε αυτάρεσκα η κυρία Γουίτλκομπ.

«Θα πληρώσω για τη ζάχαρη», είπε η Πολίν. Ένωσε το στομάχι της να ανακατεύεται, σαν να είχε φάει τρία κιλά από αυτό το πράγμα. Η λευκή ζάχαρη κόστιζε ακριβιά.

«Δεν χρειάζεται», είπε χαμηλόφωνα η Σάλι. «Είμαστε σαν αδερφές. Και θα ήμαστε πραγματικές αδερφές αν ο αδερφός μου ο Έρολ είχε λίγο μυαλό στο κεφάλι του».

Η Πολίν κούνησε το κεφάλι της. Είχε σταματήσει να υποφέρει για τον Έρολ Μπράιτ όταν χώρισαν οι δρόμοι τους χρόνια πριν. Και σίγουρα δεν ήθελε να του είναι υπόχρηη τώρα.

«Θα την πληρώσω», επέμεινε. «Εγώ φταίω. Έπρεπε να το κάνω μόνη μου, αλλά βιαζόμουν».

Και τώρα θα πήγαινε στη δουλειά της στον Ταύρο και τον Ανθό καθυστερημένη. Αυτή η μέρα γινόταν όλο και χειρότερη.

Η Σάλι έδειχνε διχασμένη ανάμεσα στην ανάγκη για κέρδος και την επιθυμία να βοηθήσει μια φίλη.

Η Ντανιέλα, που στεκόταν στη γωνία, κατάλαβε τις συνέπειες του λάθους της. «Μπορώ να το βάλω πίσω», είπε παίρνοντας μια ποσότητα από το βαρέλι με τη ζάχαρη και βάζοντας την στον αλουνίτη, βρέχοντας και τα δύο με τα δάκρυά της. «Μπορώ να το βάλω στη θέση του».

«Δεν πειράζει, αγάπη μου». Η Πολίν πήγε δίπλα της και πήρε απαλά τη μεταλλική σέσουλα από το χέρι της αδερφής της. «Σημείωσέ το», είπε σθεναρά στη Σάλι. «Νομίζω ότι έχω ένα υπόλοιπο».

Δεν νόμιζε ότι είχε ένα υπόλοιπο, ήξερε ότι είχε. Μερικές σελίδες πριν από τον λογαριασμό της οικογένειας Σιμς υπήρχε μια σελίδα που έλεγε απλώς ΠΟΛΙΝ και είχε υπόλοιπο δύο λίρες, τέσσερα σελίνια και οκτώ πένες. Τα τελευταία χρόνια είχε κάνει αιματηρές οικονομίες και τις είχε εμπιστευτεί στα κιτάπια της Σάλι. Ήταν ό,τι κοντινότερο σε τραπεζικό λογαριασμό μπορούσε να έχει μια υπηρέτρια.

Εδώ και έναν χρόνο αποταμίευε. Αποταμίευε για κάτι καλύτερο για εκείνη και την Ντανιέλα. Αποταμίευε για κάποια μέρα.

«Κάνε το», είπε.

Με λίγες κινήσεις της πέννας της Σάλι σχεδόν όλο το ποσό εξαφανίστηκε. Έμειναν έντεκα σελίνια και οκτώ πένες.

«Δεν χρέωσα τον αλουνίτη», ψιθύρισε η Σάλι.

«Σε ευχαριστώ». Ήταν μικρή παρηγοριά, αλλά ήταν κάτι. «Ρούφους, θα μπορούσες να πας την αδερφή μου σπίτι; Πρέπει να πάω στον Ταύρο και τον Ανθό και είναι πολύ ταραγμένη».

Ο Ρούφους, νιώθοντας ντροπή για την προηγούμενη αντίδρασή του, της πρόσφερε το μπράτσο του. «Και βέβαια. Έλα, Ντάνι. Θα σε πάω με την άμαξα».

Όταν η Ντανιέλα αντιστάθηκε, η Πολίν την αγκάλιασε και της ψιθύρισε: «Πήγαινε και το βράδυ θα σου δώσω μία πένα».

Το πρόσωπο της Ντανιέλα φωτίστηκε. Κάθε μέρα μάζευε τα αβγά, τα μετρούσε, τα εξέταζε για να δει ποια ήταν γονιμοποιημένα και τα ετοίμαζε για πώληση. Σε αντάλλαγμα η Πολίν της έδινε μία πένα την εβδομάδα.

Κάθε Σάββατο βράδυ έβλεπε την Ντανιέλα να τοποθετεί προσεκτικά το νόμισμα σε ένα παλιό, φθαρμένο μεταλλικό κουτί από τσάι. Το κουνούσε και χαμογελούσε ικανοποιημένη από τον θόρυβο. Ήταν μια ιεροτελεστία που έδινε χαρά και στις δύο. Το επόμενο πρωί αυτό το πολύτιμο νόμισμα πήγαινε στον δίσκο της εκκλησίας – κάθε Κυριακή, χωρίς καμία εξαίρεση.

«Πήγαινε λοιπόν». Αποχαιρέτησε την αδερφή της με ένα ψεύτικο χαμόγελο.

Όταν έφυγαν ο Ρούφους και η Ντανιέλα, η κυρία Γουίτλκομπ είτε χαιρέκακα: «Να σου γίνει μάθημα που φέρνεις μια χαζή στο χωριό».

«Ηρεμήστε, κυρία Γουίτλκομπ», είπε ένας πελάτης. «Ξέρετε ότι προσπαθούν».

Η Πολίν μόρφασε νοερά. Όχι πάλι αυτή η φράση. Την είχε ακούσει αμέτρητες φορές στη ζωή της. Και πάντα στον ίδιο τόνο, που μαρτυρούσε οίκτο και συνήθως με ένα χτύπημα της γλώσσας. *Δεν πρέπει να είμαστε αυστηροί με τα κορίτσια των Σιμς... προσπαθούν.*

Με άλλα λόγια, κανείς δεν περίμενε από εκείνες να κάνουν τίποτα σωστά. Και πώς θα μπορούσαν; Δύο ανεπιθύμητες κόρες σε μια οικογένεια χωρίς γιους. Η μία με νοητικά προβλήματα και η άλλη χωρίς καμία γυναικεία χάρη.

Για μια φορά ήθελε να τη σχολιάσουν όχι επειδή είχε καλή πρόθεση, αλλά επειδή έκανε κάτι καλά.

Όμως δεν θα συνέβαινε σήμερα. Όχι μόνο είχαν πάει όλα κατά διαόλου, αλλά έτσι όπως κοίταξε την κυρία Γουίτλκομπ δεν μπόρεσε να νιώσει καμιά καλή πρόθεση. Ένωσε τον θυμό να

θεριεύει στο στήθος της σαν αναρριχητικό φυτό με μυτερά αγκάθια και μακριά βλαστάρια.

Η ηλικιωμένη γυναίκα έβαλε δύο μπουκάλια τονωτικό στο δίχτυ της. Χτύπησαν μεταξύ τους και ο ήχος έκανε τον θυμό της Πολίν να φουντώσει περισσότερο. «Την επόμενη φορά άφησε το χαζόπραμα σπίτι».

Τα χέρια της σφίχτηκαν σε γροθιές. Βέβαια δεν μπορούσε να επιθεθεί σε μια ηλικιωμένη γυναίκα όπως είχε κάνει με τα αγόρια που την πείραζαν στο σχολείο, αλλά η κίνηση ήταν ενστικτώδης. «Η Ντανιέλα δεν είναι πράγμα, είναι ένα άτομο».

«Είναι χαζή. Δεν πρέπει να βγαίνει από το σπίτι».

«Έκανε ένα λάθος όπως όλοι οι άνθρωποι». Η Πολίν έπιασε το δοχείο με την κατεστραμμένη άσπρη ζάχαρη. Το είχε πληρώσει και ήταν δικό της. «Για παράδειγμα, όλοι ξέρουν ότι είμαι φοβερά αδέξια».

«Πολίν», την προειδοποίησε η Σάλι. «Σε παρακαλώ, μην το κάνεις».

Πολύ αργά. Με μια θυμωμένη κίνηση άδειασε το περιεχόμενο του δοχείου στον αέρα. Μια λευκή καταιγίδα ξέσπασε μέσα στο δωμάτιο και η κυρία Γουίτλκομπ βρέθηκε στο επίκεντρό της φτύνοντας και βρίζοντας μέσα σε ένα σύννεφο σκόνης. Όταν κατακάθισε το σύννεφο, έμοιαζε με τη γυναίκα του Λωτ. Όμως αντί για στήλη άλατος είχε μετατραπεί σε στήλη ζάχαρης.

Η αίσθηση της θείας δίκης που πλημμύρισε την Πολίν ήταν τόσο έντονη... που σχεδόν άξιζε όλα τα χρήματα που είχε εξοικονομήσει με τόσο κόπο.

Σχεδόν.

Πέταξε το άδειο δοχείο στο πάτωμα. «Ω Θεέ μου! Πόσο χαζή είμαι».

Ο Γκριφ κοιτούσε τη μητέρα του και το αυτάρεσκο χαμόγελο που είχε ζωγραφιστεί στα χείλη της. Αυτή τη φορά το είχε παρακάνει. Αυτό δεν ήταν απλώς μια παρέμβαση. Ήταν σατανικό.

Όχι στον Όρμο των Γεροντοκόρων.

Δεν είχε επισκεφθεί ποτέ αυτό το μέρος, αλλά είχε ακούσει πολλές φήμες. Σε αυτό το παραθαλάσσιο χωριουδάκι έρχονταν οι γεροντοκόρες για να κεντήσουν και οι φυματικές για να αναρρώσουν.

Η δούκισσα έπιασε το χέρι που της πρόσφερε ο υπηρέτης και κατέβηκε από την άμαξα. «Αυτό το μέρος βρίθεται από καλοαναθρεμμένες, ανύπανδρες νεαρές κυρίες».

Έδειξε προς μια πανσιόν. Η πινακίδα που κρεμόταν στην είσοδο έγραφε «ΤΟ ΡΟΥΜΠΙΝΙ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΣ».

Ο Γκριφ κοίταξε τα πράσινα παραθυρόφυλλα και τις κατακόκκινες ζαρντινιέρες στα παράθυρα που ήταν γεμάτες γεράνια. Θα προτιμούσε να κολυμπούσε ανάμεσα σε καρχαρίες.

Γύρισε και άρχισε να προχωράει προς την αντίθετη κατεύθυνση.

«Πού πηγαίνεις;» τον ρώτησε ακολουθώντας τον.

«Εκεί». Έδειξε ένα καπηλειό στην άλλη πλευρά της πλατείας. Μισοκλείνοντας τα μάτια του, μπόρεσε να διαβάσει την επιγραφή που έλεγε Ο Ταύρος και ο Ανθός. «Θα πω μια μπίρα και θα φάω κάτι».

«Και εγώ;»

Έδειξε γύρω του. «Βολέψου. Κλείσε μια σουίτα στην πανσιόν. Απόλαυσε τον υγιεινό θαλασσινό αέρα. Θα στείλω την άμαξα να σε πάρει σε μερικές εβδομάδες». Και πρόσθεσε μέσα από τα δόντια του. «Ή χρόνια».

Ο υπηρέτης τούς ακολουθούσε λίγο πιο πίσω, κρατώντας μια ανοιχτή ομπρέλα για να κάνει σκιά στη δούκισσα.

«Αποκλείεται», είπε. «Θα διαλέξεις μια σύζυγο και θα το κάνεις σήμερα».

«Δεν καταλαβαίνεις τι είδους νεαρές κυρίες έρχονται σε αυτό το χωριό; Αυτές που δεν μπορούν να βρουν γαμπρό».

«Ακριβώς. Είναι ιδανικό. Καμία τους δεν θα σε απορρίψει».

Τα λόγια της τον έκαναν να σταματήσει απότομα. Γύρισε για να την αντικρίσει. «Να απορρίψουν εμένα;»

Για προφανείς λόγους απέφευγε να συζητάει μαζί της τις σχέσεις του. Όμως ο λόγος για τον οποίο είχε μείνει χωρίς γυναίκα τόσους μήνες δεν ήταν η απόρριψη. Υπήρχαν πολλές γυναίκες –όμορφες, εκλεπτυσμένες, αισθησιακές νεαρές– που θα τον καλωσόριζαν στο κρεβάτι τους το ίδιο βράδυ. Μπήκε στον πειρασμό να της το πει, αλλά ένας άντρας δεν λέει τέτοια πράγματα στη μητέρα του.

Φάνηκε να ερμηνεύει εύκολα τη σιωπή του.

«Δεν μιλάω για σαρκικές σχέσεις. Μιλάω για το πόσο επιθυμητός είσαι ως μελλοντικός σύζυγος. Χάρη στη φήμη σου δεν θεωρείσαι κελεπούρι». Τίναξε τη σκόνη από το μανίκι του. «Και υπάρχει και το θέμα της ηλικίας».

«Το θέμα της ηλικίας;» Ήταν τριάντα τεσσάρων ετών. Και σύμφωνα με τους υπολογισμούς του, το εργαλείο του θα δούλευε για τουλάχιστον άλλες τρεις δεκαετίες.

«Αναμφίβολα είσαι αρκετά όμορφος. Όμως υπάρχουν και ωραιότεροι άντρες».

«Είσαι σίγουρη ότι είσαι η μητέρα μου;»

Γύρισε και συνέχισε να περπατάει. «Η αλήθεια είναι ότι οι περισσότερες αριστοκράτισσες δεν σε θεωρούν πια υποψήφιο σύζυγο. Ένα χωριό γεμάτο απελπισμένες γεροντοκόρες είναι αυτό ακριβώς που χρειαζόμαστε. Πρέπει να παραδεχτείς ότι είχε εξαιρετικά αποτελέσματα για τον διαβολεμένο φίλο σου, τον λόρδο Πέιν».

Για όνομα του Θεού! Όστε αυτός ήταν ο λόγος για όλα αυτά. Ανάθεμα τον Κόλιν Σάντχαρστ και τη διοπτροφόρα διανοούμενη γυναίκα του. Την περασμένη χρονιά, ο κολλητός του στον τζόγο

είχε βρεθεί άφραγκος σε αυτό το παραθαλάσσιο χωριό και για να γλιτώσει είχε κλεφτεί με μια κουλουριάρα. Μάλιστα το ζευγάρι είχε περάσει από το Γουίντερσετ Γκραντζ, την εξοχική κατοικία του Γκριφ, πηγαίνοντας στη Σκοτία.

Όμως η δική του κατάσταση ήταν εντελώς διαφορετική. Ο Γκριφ δεν ήταν σε καμία περίπτωση απελπισμένος για χρήματα. Ούτε για συντροφικότητα.

Ο γάμος απλώς δεν ήταν στα μελλοντικά του σχέδια.

Η μητέρα του τον κάρφωσε με το βλέμμα της. «Περίμενες να ερωτευτείς;»

«Ορίστε;»

«Είναι μια απλή ερώτηση. Δεν παντρεύτηκες τόσα χρόνια επειδή περίμενες να ερωτευτείς;»

Μπορεί η ερώτηση κατά τη γνώμη της να ήταν απλή, αλλά οι απαντήσεις δεν ήταν καθόλου.

Θα μπορούσε να την πάει στο καπηλειό, να παραγγείλει μερικά ποτήρια κρασί και να της τα εξηγήσει όλα. Να της πει ότι δεν θα παντρευόταν ούτε αυτή τη σεζόν ούτε καμία άλλη. Ο μοναχογιός της δεν θα ήταν ένας ακόμα σταθμός στη διακεκριμένη γενεαλογική σειρά των Χάλφορντ, αλλά το τέλος της. Η πολύτιμη κληρονομιά της οικογένειας θα χανόταν και οι ελπίδες της για εγγόνια θα έσβηναν.

Όμως δεν μπορούσε να της το πει. Ούτε καν σήμερα που τον είχε κάνει έξαλλο. Ήταν καλύτερα να παραμείνει στα μάτια της ο άσωτος κατεργάρης που μπορούσε ακόμα να σωθεί, παρά να γίνει ο γιος που ράγισε εν ψυχρώ και αμετάκλητα την καρδιά της μητέρας του.

«Όχι», της είπε με ειλικρίνεια. «Δεν περιμένω να ερωτευτώ».

«Αυτό είναι πολύ βολικό. Θα το τακτοποιήσουμε το πρώι. Δεν χρειάζεται να βρεις την πιο εκλεπτυσμένη νεαρή καλλονή της Αγγλίας. Βρες μια κοπέλα –οποιαδήποτε κοπέλα– και θα την εκπαιδεύσω εγώ. Ποιος θα μπορούσε να προετοιμάσει καλύτερα

τη μελλοντική δούκισσα του Χάλφορντ από την τωρινή δούκισσα του Χάλφορντ;»

Έφτασαν στην είσοδο του καπηλειού. Η μητέρα του κοίταξε με νόημα το πόμολο. Ο υπηρέτης έσπευσε να ανοίξει την πόρτα.

«Ω, κοίτα», είπε μπαίνοντας. «Τι τύχη! Είναι όλες εδώ».

Ο Γκριφ κοίταξε. Η σκηνή ήταν πιο τρομακτική από ό,τι μπορούσε να φανταστεί.

Αυτό το καπηλειό δεν έμοιαζε καθόλου με «καπηλειό», αλλά με τσαγερί. Ήταν γεμάτο νεαρές κυρίες που κάθονταν στα τραπέζια με τα μέτωπα ζωωμένα από την αυτοσυγκέντρωση. Από ό,τι φαινόταν, ασχολούνταν με κάποια από εκείνες τις γελοίες χειροτεχνίες που πλέον θεωρούνταν γυναικείες δεξιότητες. Μάλλον έκαναν φιλιγκράν με χαρτί. Δεν χρησιμοποιούσαν καν καινούριο χαρτί – απλώς έσκιζαν σελίδες από βιβλία και έφτιαχναν παράξενες σχάρες και δισκάκια.

Κοίταξε την πιο κοντινή στοίβα βιβλίων. Είχαν όλα τον τίτλο *Η Σοφία της Κυρίας Γουόρθινγκτον για Νεαρές Κυρίες*. Τρομακτικό.

Αυτό προσπαθούσε να αποφύγει τόσα χρόνια. Μια αίθουσα γεμάτη ανύπανδρες, βαρετές κοπέλες, ανάμεσα στις οποίες, σύμφωνα με την κοινή γνώμη, θα έπρεπε να βρει την κατάλληλη σύζυγο.

Μετά από προτροπή μιας φίλης, μία από τις κοπέλες σηκώθηκε και υποκλίθηκε. «Μπορούμε να σας βοηθήσουμε, κυρία;»

«Εξοχότατη».

Η κοπέλα έσμιξε τα φρύδια της. «Ορίστε;»

«Είμαι η δούκισσα του Χάλφορντ και η σωστή προσφώνηση είναι “εξοχότατη”».

«Μάλιστα». Ενώ η φίλη που την είχε σκουνητήσει προσπαθούσε να συγκρατήσει ένα νευρικό γελάκι, η ξανθιά κοπέλα επανέλαβε: «Πώς μπορούμε να σας βοηθήσουμε, εξοχότατη;».

«Απλώς στάσου όρθια ώστε να μπορέσει να σε δει ο γιος μου».

Γύρισε το κεφάλι της και επιθεώρησε την υπόλοιπη αίθουσα. «Σηκωθείτε όλες. Δείξτε την κορμιοστασιά σας».

Ένας οξύς πόνος διαπέρασε το κρανίο του Γκριφ καθώς τα πόδια από τις καρέκλες σύρθηκαν πάνω στο πάτωμα. Μία μία οι νεαρές κυρίες σηκώθηκαν υπάκουα όρθιες.

Πρόσεξε μερικά σημαδεμένα πρόσωπα. Μία κοπέλα με στραβά δόντια. Δεν ήταν αποκρουστικές, απλώς κάποιες έδειχναν εύθραυστες. Άλλες ήταν μαυρισμένες από τον ήλιο, ενάντια στις επιταγές της μόδας.

«Λοιπόν», είπε η δούκισσα προχωρώντας στο κέντρο της αίθουσας. «Ακατέργαστα διαμάντια. Σε κάποιες περιπτώσεις πολύ ακατέργαστα. Όμως είναι όλες από καλές οικογένειες και με λίγη βελτίωση...» Στράφηκε προς το μέρος του. «Διάλεξε, Χάλφορντ. Διάλεξε όποια κοπέλα σου αρέσει και εγώ θα την κάνω δούκισσα».

Όλα τα σαγόνια έπεσαν.

Όλα εκτός από του Γκριφ.

Έτριβε τα μηνίγγια του που πονούσαν και ετοιμάζε έναν λόγο μέσα στο μυαλό του. *Σας παρακαλώ, κυρίες μου. Μη δίνετε καμία σημασία σε αυτή την τρελή. Έχει αρχίσει να τα χάνει.*

Όμως μετά σκέφτηκε ότι μια γρήγορη έξοδος θα ήταν πολύ σπλαχνική για εκείνη. Σίγουρα η μόνη ταιριαστή τιμωρία θα ήταν να κάνει ακριβώς το αντίθετο: αυτό που του ζητούσε η μητέρα του.

«Ισχυρίζεσαι ότι μπορείς να μετατρέψεις οποιαδήποτε από αυτές τις κοπέλες σε άξια δούκισσα;» τη ρώτησε.

«Και βέβαια μπορώ».

«Και ποιος θα κρίνει αν τα κατάφερες;»

Ανασήκωσε το φρύδι της. «Η υψηλή κοινωνία βέβαια. Διάλεξε τη νεαρή κυρία σου και μέχρι το τέλος της σεζόν θα τη θαυμάζει όλο το Λονδίνο».

«Θα τη θαυμάζει όλο το Λονδίνο είπες;» γέλασε δύσπιστα.

Κοίταξε γύρω του για δεύτερη φορά σκοπεύοντας να ισχυριστεί ότι είχε ερωτευτεί τρελά και κεραυνοβόλα την πιο ντροπαλή, αδέξια, άκομψη κοπελιά μέσα στην αίθουσα – και μετά να δει τη μητέρα του να παραμιλάει και να χτυπιέται.

Όμως από τα έξυπνα βλέμματα που αντάλλασσαν οι κοπέλες ο Γκριφ διαισθάνθηκε ότι μέσα σε αυτή την αίθουσα υπήρχε περισσότερο θάρρος και πνεύμα από ό,τι του είχε φανεί αρχικά. Αυτές οι νεαρές γυναίκες δεν ήταν ανόητες. Και παρόλο που η καθεμία είχε τα ελαττώματα και τις ατέλειές της –και ποιος δεν είχε άλλωστε;–, καμία δεν ήταν τόσο ακατάλληλη ώστε να προκαλέσει σοκ και να αποτελέσει ανυπέρβλητο εμπόδιο για τη μητέρα του.

Ανάθεμα. Ήθελε τόσο πολύ να δώσει ένα μάθημα στη δολοπλόκο μητέρα του. Όπως ήταν τα πράγματα, καλύτερα να μουρμούριζε μερικές συγγνώμες, να έσερνε τη δούκισσα πίσω στην άμαξα και να την άφηγε στο Μπέντλαμ πηγαίνοντας σπίτι.

Και τότε, με ένα τρίξιμο των μεντεσέδων και ένα χτύπημα της πίσω πόρτας...

Ήρθε η σωτηρία του.

Μπήκε παραπατώντας από την πίσω πόρτα, κατακόκκινη και ξέπνοη. Οι μπότες και το στρίφωμά της ήταν γεμάτα λάσπη και ήταν καλυμμένη ολόκληρη με μια παράξενη λευκή σκόνη.

Μια ποδιά υπηρέτριας κρεμόταν χαλαρά γύρω από τον λαιμό της. Όταν έπιασε τις κορδέλες για να τη δέσει πίσω της, φάνηκε η λεπτή, σχεδόν αγορίστικη, σιλουέτα της. Έμοιαζε περισσότερο με γερό στύλο παρά με καλοσχηματισμένη κλεψύδρα.

«Είναι και δέκα, Πολίν», ακούστηκε μια βροντερή αντρική φωνή από την κουζίνα.

«Συγγνώμη, κύριε Φόσπερι, δεν θα επαναληφθεί».

Η άρθρωση και η προφορά της δεν έδειχναν απλώς χαμηλό μορφωτικό επίπεδο και επαρχιώτικη καταγωγή, ήταν παράξενες. Όταν η κοπέλα γύρισε, ο Γκριφ κατάλαβε γιατί. Κρατούσε

μια φουρκέτα ανάμεσα στα δόντια της σαν πούρο και μιλούσε με αυτή στο στόμα.

Η αργοπορημένη σερβιτόρα είχε άλλη μια φουρκέτα στο χέρι της και όταν το βλέμμα της –έξυπνο και σκούρο πράσινο– συναντήθηκε με το δικό του, κοκάλωσε ενώ προσπαθούσε να πιάσει ψηλά τα μπερδεμένα μαλλιά της.

Θεέ μου, αυτά τα μαλλιά. Είχε ακούσει τις κυρίες να περιγράφουν τις κομμώσεις τους σαν «Κόμπους» και «Κουλούρες», αλλά αυτό μπορούσε να περιγραφεί μόνο σαν «Φωλιά». Ήταν σίγουρος ότι διέκρινε ένα δύο άχυρα ανάμεσά τους.

Ήταν φανερό ότι σκόπευε να μπει απαρατήρητη και ξαφνικά είχε βρεθεί στο επίκεντρο της προσοχής. Αυτή η μυστηριώδης λευκή σκόνη που ήταν κολλημένη πάνω της... αντανακλούσε το φως και στραφτάλιζε.

Δεν μπορούσε να πάρει το βλέμμα του από πάνω της.

Ενώ η ξέπνοη κοπέλα κοιτούσε μια τον Γκριφ, μια τη μητέρα του και μια τις κυρίες στην αίθουσα, το μισοτελειωμένο της χτένισμα διαλύθηκε. Τούφες έπεσαν στους ώμους της παραδομένες στη βαρύτητα, στον εξευτελισμό ή και στα δύο.

Σε αυτό το σημείο μια συνηθισμένη σερβιτόρα θα έσκυβε το κεφάλι της, θα έφευγε τρέχοντας και θα περίμενε να αντιμετωπίσει την οργή του εργοδότη της. Και σίγουρα θα ρουθούνιζε και θα έκλαιγε.

Όχι όμως αυτή η σερβιτόρα. Αυτή η σερβιτόρα είχε μια περηφάνια που επισκίαζε και τους καλούς τρόπους και την κοινή λογική.

Με ένα περιφρονητικό τίναγμα του κεφαλιού άφησε τα μαλλιά της που είχαν το χρώμα του κονιάκ να πέσουν στους ώμους της, γύρισε και έφτυσε τη φουρκέτα.

«Βλακείες», την άκουσε να ψιθυρίζει.

Ξαφνικά ο Γκριφ συνειδητοποίησε ότι προσπαθούσε να συγκρατήσει ένα χαμόγελο. Ήταν τέλεια. Άξεστη, αμόρφωτη, χωρίς

καθόλου χάρη. Παραπάνω όμορφη από όσο θα ήθελε. Μια λιγότερο όμορφη κοπέλα θα εξυπηρετούσε καλύτερα τον σκοπό του. Αλλά εκτός από αυτό ήταν ιδανική.

«Εκείνη», είπε. «Θέλω εκείνη».